

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΠΟΛΙΤΙΚΩΝ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΚΛΕΜΑΝΣΩ

Ο Γάλλος πολιτικός Κλεμανσώ, ο περίφημος «Τίγρης», ντυνόταν άσπασα και άπρόσχετα. Στις τελευταίες φοροδίες την επίσημη ένδυμασία και το ψηλό καπέλλο στραβά, κ' έτσι έπαραινεν ένα ύφος τσαχπίνικο, μ' όλα τὰ δγδόντα του χρόνια. Ο Λούδ Τζώρτζ, πού σαν Έγγλέζος έπρόσχε πολύ τὸ ντύσιμό του, τὸν εκύτταζε χαμογελώντας, με έλαφρήν ειρωνεία. Ο Κλεμανσώ τὸ εκατάλαθε αὐτὸ και μιά μέρα ειπε στο Λούδ Τζώρτζ:

—Τι κυττάτε; Τὸ καπέλλο πού τὸ φορῶ στραβά; Δέν φταίει τὸ καπέλλο, τὸ κεφάλι φταίει. Είμαι στραβοκέφαλος. Μιά ζαή δλόκληρη δέν μπόρεσε νὰ μου λιώση τὸ κεφάλι... Θά μου τὸ λιώση τώρα στὰ γεράματα ὁ καπελλάς;

Πρὶν πεθάνει ὁ Κλεμανσώ, ειπε νὰ τοῦ δάλουν στὸν τάφο και τὴ σφαιρα πού τοῦρριζε κάποτε ένας δολοφόνος, ὁ Κοττέν, και τὸν ἐπλήγασε. Ἐντούτοις, ὁ θίος ὁ Κλεμανσώ, ειχε δώσει χάρι στὸν Κοττέν πού καταδικάστηκε εἰς φυλάκιση.

Κάποτε τὸν ρώτησε κάποιος:

—Τι νὰ γίνεται ἐκεῖνος ὁ Κοττέν;

—Δέν ξέρω! ἀπάντησεν ὁ Κλεμανσώ. Αὐτὸς ὁ γάδαρος ὁ Κοττέν δέν ἤρθε νὰ με ἰδῆ καθόλου...

—Μὰ τί θά τοῦ λέγατε ἂν ἐρχόταν, κύριε Πρόεδρε; Τι θά τοῦ κάνατε;

—Τίποτε δέν θά τοῦκανα. Θά τὸν εκρατοῦσα νὰ φάμε μαζί κ' ὕστερα θά τοῦλεγα: «Ἐλα τώρα, Κοττέν, πές μου τὰ βῶσάνά σου!»...

«Αμα ἀπεχώρησεν ἀπὸ τὴν πολιτική ὁ Κλεμανσώ, ἐπῆγε στὴν πατρίδα του, σ' ένα χωριὸ τῆς Βανδέας, ὅπου διέταξε νὰ σκάψουν και τὸν τάφο του.

—Ἐτσι συντομεῖο τὸ δρόμο μου γιὰ τὸν ἄλλο κόσμο! ἔλεγε σ' ὁσους τὸν ρωτοῦσαν.

Γιὰ τοὺς δυὸ ἰσχυροτέρους πολιτικούς ἀπὸ τοὺς συγχρόνους, τὸν Πουανκαρέ και τὸν ἀείμνηστο Μπριάν, ὁ Κλεμανσώ ἔλεγε τὸ ἐξῆς ἐπιγραμματικώτατο:

—Ο Πουανκαρέ τὰ ξέρει ὅλα, μὰ δέν καταλαβαίνει τίποτε. Ο Μπριάν δέν ξέρει τίποτε, μὰ τὰ καταλαβαίνει ὅλα!...

...τες νὰ τὰ εἶχε φτιάξει ὁ Μπιλ.

—Λοιπόν; τοῦ εἶπα, ὅταν γύρισε. Ἀρραβωνιάστηκες, ἐπιτέλους;

—Ἄχι ἀκόμη! Τῆς ἔγραφα ὅμως ένα σημειωματάκι και ἐλπίζω πὸς θά ἔχω εὐνοϊκή ἀπάντηση.

—Τῆς ἔγραψες; Μὰ ποιανῆς; ρώτησα με περιέργεια Ποιανῆς ἀπὸ τίς δυὸ:

—Νά! μου ειπε. Αὐτῆς ἐδῶ!

Και ποῦ ἔθαλε στὸ χέρι ένα χαρτάκι.

Ἐγώ, δέν ἀνοιξα καν νὰ διαβάσω τὸ διομα. Ἦξερα, πὸς, σ' ὅποια και νὰ εἶχε γράψει, κέρδιζα τὸ στοιχημα. Τὸν κύτταξα χαμογελώντας, τὴ στιγμή πού ἔσχιζε τὸ φάκελλο πού τοῦ εἶχα δώσει.

Ο Μπιλ διάβασε τὸ χαρτάκι πού εἶχα μέσα και γέλασε.

—Μαργαρίτα... Εἶσαι πολύ πονηρή, Λούτσου, μου ειπε. Και ὁμως ἔχασες τὸ στοιχημα!

—Ἐχασα τὸ στοιχημα;

Περιεργη, ἔρριξα μιά ματιά στὸ χαρτάκι πού μουδωσε. Και διάβασα:

«Λούτσου, σὲ ἀγαπῶ. Θέλεις νὰ γίνῃς γυναίκα μου; -- Μ πιλ!»

Τὸ ἐλέμμα πού τοῦ ἔρριξα, φαίνεται πὸς τοῦ ἦταν ἀρκετὴ ἀπάντηση. Μὲ ἀρπασε στὴν ἀγκαλιά του και κόλλησε τὰ χεῖλιά του στὰ δικά μου.

—Α! τὰ τρελλοκόριτσα! εἶπα, καταλαβαίνοντας τί μου εἶχαν σκορῶσει, ὅταν ξέφυγα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του.

—Ὅπως κ' ἂν εἶνε, ειπε ὁ Μπιλ, τὸ ἔχασες τὸ στοιχημα. Μά, γιὰ τὸ ταξεῖδι στο Παρίσι, μὴ σὲ νοιάζει. Θά τὸ κάνουμε μαζί!...

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ' ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τὰ ἀσημικὰ τοῦ κόμητος Κανόσσα κ' ὁ ἀναιδῆς φίλος του, Ἡ τίγρις κ' ἡ χελώνα. Ο βασιλεὺς Φραγκίσκος κ' εἰ τέσσερες λησται. Πὸς τοὺς ἐτιμώρησε. Τὰ χέρια τῆς μαντᾶς Σεβινιέ. Ο Λευδεβίκος 15ος κ' ὁ κελᾶς ὕπευργός του.

Ο κόμης Λουδοβίκος ντὲ Κανόσσα ειχε στὴ Ρώμη μιά ὥραια και ξακουστὴ συλλογὴ ἀσημικῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦταν κ' ένα ἀσημένιο κίτελλο, τοῦ ὁποῖου ἡ λαβὴ, θαμιάσια δουλεμένη, παρίστανε μιά τίγρη.

Ἐνας φίλος τοῦ κόμητος τὸ ζήτησε μιά μέρα νὰ τοῦ δανείσει αὐτὸ τὸ κίτελλο. Ο Κανόσσα τοῦ τὸ ἔδωσε, ἀλλὰ ὁ φίλος του δέν τοῦ τὸ ἐπέστρεψε πιά.

Μετὰ καιρὸ ὁ ἴδιος φίλος τοῦ κόμητος ἔστειλε τὸν ἰσηρότη του και τὸν παραβέισε αὐτὸ τοῦ δανείσει μιά ἀσημένια ἀλατιέρα, πού ειχε τὸ σχῆμα χελώνας.

Ο Κανόσσα τότε ἐθίμωσε και ειπε στὸν ἰσηρότη τοῦ ἀδιόρθωτου φίλου του :

—Πές στὸν κίριό σου, πὸς ἀφοῦ ἡ τίγρις, πού εἶνε τὸ γαργαρότερο ἀπὸ τὰ ζῶα, δέν ἔγχεσεν ἀκόμα ἀπὸ τὸ σπῆτι του στὸ δικό μου, φαντάζομαι τί θά γίνῃ με τὴ χελώνα, πού εἶνε τὸ πὸ βραδινικίνο ζῶο !... Ἀνοῦμαι συνεπὸς νὰ τοῦ τὴν δώσω...

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Φραγκίσκος Α', κινηγώντας με τοὺς αὐλοῦς του, περιπλανήθηκε μέσα στὸ δάσος κ' ἐκάθησε μόνος ν' ἀναπαυθῆ σὲ μιά λόγχη. Ἐκεῖ ειδε τέσσερες ἀνθρώπους, πού ἔκαναν τὸν κουσιμένο. Οἱ ἀνθρώποι αὐτοί, οἱ ὁποῖοι ἦσαν λησται, μόλις ἀντιφύρουν τὸν βασιλεῖα, ἔτσι καλοντιμένον, σηραῖθηκαν ἀπάνω και τὸν περιτριγύρισαν, χωρὶς νὰ τὸν ἀναγνωρίσουν, φουσκά.

—Μ' ἀρέσει τὸ κατέλλο σου, δόσε μου τὸ ! τοῦ ειπε ὁ ένας ἀπὸ τοὺς λησταις.

—Ἡ καζάμα σου μούχρεται ἰσια-ἰσια, βγάλην και δός μου τὴν ! τοῦ ειπε κ' ὁ δεύτερος.

—Ὠραῖο γιλέκο ! Φέρο δῶ ! τοῦ φώναξε ὁ τρίτος.

—Γιὰ μένα δέν εἶναι, παρὰ τὸ κινηγετικό σου κέρας. Φέρο τὸ δῶ ! τοῦτε κ' ὁ τέτατος.

Μὰ βλέποντας ὅτι τὸ κέρας κρημόταν ἀπὸ μιά ὥραια ἀλυσίδα, πρόσθεσε :

—Πιὸ τυχερός εἰμ' ἐγώ ! Βγάλε και δόσε μου και τὴ χρυσὴ ἀλυσίδα.

Ο Φραγκίσκος Α' τοῦ ειπε τότε :

—Ἡ ἀλυσίδα εἶνε χρυσή, μὰ και τὸ κέρας εἶνε ἀπὸ τὰ καλύτερα πού ὑπάρχουν. Δοκίμασε νὰ ἰδῆς...

Ο λησταις ἐφύρθηκε ἀμέσως στὸ κέρας, χωρὶς νὰ πολυκεφθῆ. Κ' ἄψαφα, μέσα σὲ λίγα λεπτά, ἡ ἀολοιυθία τοῦ βασιλέως, πού ειχε γάσει, ἀκούγοντας τὸ σφύριγμα τοῦ κινηγετικού κέρατος, ἐτρέξεεν ἐπὶ τῶτον και οἱ τέσσερες λησται βρέθηκαν περιμυλωνμένοι.

—Κίριος, ειπε τότε ὁ Φραγκίσκος στοὺς ἀκαλοῦθους του, αὐτοί οἱ τέσσερες ἀνθρώποι μ' ἐλήστεσαν. Νὰ κρημαστοῦν λοιπὸν σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ δένδρο !...

Καὶ τοὺς κρημασαν πράγματι ἀμέσως.

Μιά μέρα ὁ σοφὸς φιλόλογος Μενάξ κρητοῦσε τὰ χέρια τῆς Καζ Σεβινιέ, τῆς περιφήμου συγγραφέως τῶν «Ἐπιστολῶν». Κ' ὅταν ἡ Κα Σεβινιέ ἀπίστωσε τὸ χέρι της ἀπὸ τὰ χέρια του, ὁ Μενάξ τῆς ειπε με συγνώμη :

—Ὦ, κυρία, αὐτὰ εἶνε τὰ ὠραϊότερα πράγματα, πού βγῆκαν μέσ' ἀπὸ τὰ χέρια μου !...

Κάποτε ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΕ' ἐπῆγε στὸ Ὑπουργεῖο τῶν Στρατιωτικῶν και πάνω στὸ γραφεῖο τοῦ Ὑπουργοῦ ειδεν ένα ζευγαριὸ γυαλιῶ.

—Γιὰ νὰ ἰδοῦμε, ειπε τότε, εἶνε καθαρά ἄραγε τὰ γυαλιὰ αὐτὰ ;

Κ' ἐπῆγε νὰ διαβάσει ένα γραμμὴ, ἀρμημένο τυχαῖως ὀρθεν πάνω στὸ τραπέζι, τὸ ὁποῖο δέν ἦταν παρὰ ένα ἐγκώμιο τοῦ βασιλέως, γραμμένο ἀπ τὸν κόλακα Ὑπουργοῦ.

Ο Λουδοβίκος ΙΕ', αἰα διαβάσει τίς πρῶτες σειρές, ἐπέταξε τὸ γραμμὴ και ἄρρησε τὰ γυαλιὰ, λέγοντας με ειρωνικὸ χαμόγελο :

—Δέν εἶνε καλὰ αὐτὰ τὰ γυαλιὰ... Μεγαλώνουν πολύ τὰ πράγματα...

